

MARIA ROSA
Àngel Guimerà
Acte II. Escena XIV

MARIA ROSA: Que no estàs ferit?!...

MARÇAL: Mes si t'ho dic...

MARIA ROSA: M'has enganyat! Surt, surt! De seguida!

MARÇAL: Ah, no; ara no! Com vols que me'n vagi si tu mateixa m'has obert la porta, i ara sé que m'estimes?

MARIA ROSA: Ni una paraula més! Vés-te'n! (*Obre ella la porta.*) Fora d'aquí! De pressa!

MARÇAL: És que passa gent! Que ho vols, que surti?

MARIA ROSA (*tornant a tancar.*): Oh, no! Ara no! Per amor de Déu, que no ens sentin! Quina angúnia! Ja són lluny! (*La Maria Rosa s'ha quedat escoltant vora de la porta. En Marçal hi va a poc a poc sense que ella se n'adoni.*)

MARÇAL (*carinyós*): Maria Rosa: estem sols aquí...

MARIA ROSA (*corrent a la porta*): Germà!

MARÇAL (*rabiós*): Sí, que vinguen i em trobin!

MARIA ROSA: Ah, que has sigut el diable per mi!

MARÇAL: El diable sí que ho he sigut, sí; i ho sóc! Mes sóc un diable que s'ha empenyat de tu, que no tens ànima. Mira't si pot ser més remaleïda la sort meva! Que tu m'encens i em lligues com si al llarg del cos se'm cargolés una serp que que mai s'acaba! Mes si no ho pots saber fins a on arriba aquest desvari! Mira't: quan no surts de casa en tot el dia, i sé que t'amagues per no veure'm, quin desig més encès de posar el cap sota una roda o de saltar tot jo a trossos enlaire al rebentar la barrinada!... I a la nit, quan tot és tancat, arrossegant-me, com un llop que té fam, m'acosto a aquesta casa, i m'estenc davant del portal, i, rabiós, per les esclatxes me crec que t'escolto i que et respiro. I no és el vent, no, qui batzega la porta; que sóc jo mateix, que amb el cap m'hi rebato i crido desesperat, com ploro ara! Sí que estic plorant, que no puc més! Perquè t'estimo, t'estimo i em moro!

MARIA ROSA: Marçal!... Diuen que tot pot ser en aquest món si allà dalt ho volen. Tot no, tot no, que jo donaria... fins la glòria del cel, Déu m'ho perdoni, perquè tu fossis l'Andreu! Perquè

ara a tu jo no et dec voler, no! Puc fins morir-me estimant-te; però jo no puc consentir-ho que aquí dintre et vulguen... (*Per son pit.*) Que hi té d'haver l'Andreu, aquí dintre! I ja hi és; ja hi és! I quan tu t'acostes, el sento com s'aixeca i et crida: "Vés-te'n d'aquí, fals company que em vols robar l'amor de l'esposa! Fuig, traïdor i lladre a l'amic! Lladre, i traïdor i assassino!"

MARÇAL (*fugint espantat.*): Maria Rosa: què estàs dient?

MARIA ROSA: Sí: lladre, i traïdor, i assassino!...

MARÇAL: Calla, calla, que si algú et sentia!... Per què em parles aixís? Per què?

MARIA ROSA (*plorant*): Perquè al dir-t'ho me sento més forta per fugir de tu!

MARÇAL: Ah! (*Satisfet.*)